

bij mijn rechteroor maakte: ik hoorde niets. Het leek erop dat ik rechts doof was. De volgende morgen heb ik direct weer de huisartsenpraktijk gebeld, ik zou teruggebeld worden, en heb de hele dag op een telefoontje gewacht, maar er kwam niets.

De volgende morgen heb ik weer gebeld – misschien begon de assistente me lastig te vinden. Ik stond op het lijstje om tussen de middag teruggebeld te worden, maar er kwam pas om half drie een telefoontje van een van de huisartsen. In het interview met Corry³ staat een vergelijkbaar verhaal: zij voelde zich ook afgescheept door de assistente. De huisarts schrok duidelijk toen ik mijn verhaal deed. Ik moest zo snel mogelijk naar de praktijk komen. Ze deed een paar testjes en belde onmiddellijk met een kno-arts. Ik kreeg prednisolon voorgeschreven, waarmee ik direct moest beginnen.

Twee dagen later kon ik in het ziekenhuis terecht voor een gehoortest. Die wordt afgenomen door een audiometrie-assistent. Bij elke toonhoogte wordt bepaald wat het zachtste geluid is dat je nog kunt horen. Rechts hoorde ik geen enkel piepje. Na de pieptest volgt een spraaktest: je hoort een serie eenlettergrepige woorden, die steeds zachter worden uitgesproken, totdat je ze niet meer kunt verstaan. Bij mijn rechteroor had dat geen zin, want ik hoorde niet eens piepjes. Het geheel van de test levert een audiogram op. Het bevestigde wat ik zelf al een paar dagen wist: rechts ben ik stokdoof.

De diagnose van de kno-arts was: '*Neuritis vestibularis*, ontsteking van het binnenoor.'

³ Zie interview met Corry, p. 138.

'Oh, is dat het.'

'Kent u die term?'

'Ja, mijn jongere zus heeft dat ook gehad.'

'Had zij ook gehoorverlies?'

'Nee, dat niet.'

'Dat hoeft niet samen te gaan.'

Maar ik ben dus wel de pineut.

GEHANDICAPT

Mensen verstaan kostte me opeens veel meer moeite, terwijl ik aan de andere kant veel last van geluiden kreeg, bijvoorbeeld van lawaai vanuit de keuken. Het dove oor voelde alsof ik in een vliegtuig zat dat gaat dalen. Tegelijkertijd was mijn evenwichtsgevoel aangetast: ik moest me in huis overal aan vasthouden. Daarover maakte ik me vooral zorgen. Na een paar weken moest ik een toespraak houden bij de uitvaartbijeenkomst van een vriendin. Mijn evenwichtsgevoel was nog steeds niet helemaal terug. Geen last van zenuwen om het woord te voeren, maar vooraf vooral gespannen of ik wel goed recht van mijn plaats in de zaal naar het spreekgestoelte kon lopen.

Wandelen deed ik met de stokken die ik gebruikte voor de etappes met onze wandelvrienden op het Pelgrimspad. Ik ging een paar keer naar fysiotherapie voor evenwichtsoefeningen. De eerste dagen nadat ik plotsdoof was geworden, heb ik niet autogereden, omdat ik bang was duizelig te worden als ik met mijn hoofd draaide, maar dat gebeurde niet en die angst trok weg. Door dat evenwichtsverlies hield mijn dove oor (rechts)

me in het begin dus minder bezig, hoewel de prognose bepaald niet gunstig is. Op internet las ik dat bij een derde van de patiënten waarbij geen duidelijke oorzaak voor de plotsdoofheid is gevonden, het gehoor vanzelf herstelt. Ook bij een derde komt het gehoor maar ten dele terug en blijft er toch een flink gehoorverlies bestaan. Bij de resterende patiënten treedt er geen enkele verbetering op. Na zes maanden is er meestal geen verder herstel van het gehoorvermogen te verwachten.

Al was een gesprek voeren vermoeiend geworden, toch genoot ik van bezoek. Na afloop moest ik dan wel een tijdje rust nemen. Een gesprek met meer dan twee mensen was moeilijker te volgen en in grotere gezelschappen werd het echt lastig. Al met al voelde ik me opeens een oud vrouwtje. Ik zag het ook als een teken dat ik beter op mezelf moest passen en meer tijd voor rust moest nemen.

Bij de gehoortest een maand later hoorde ik gelukkig rechts weer een paar piepjes. Bij de spraaktest kon ik rechts geen woordjes verstaan, ik hoorde alleen zoiets als "oei". De testmevrouw vond het nog niet zo positief, maar ik was blij dat ik tenminste weer iets hoorde. De kno-arts zag ook wel wat herstel op het audiogram, maar hij waarschuwde me voor te veel optimisme. Hij zag nog wel heil in injecties met corticosteroïden in mijn dove oor. Die gaan door het trommelvlies heen, dat klinkt eng, maar het wordt verdoofd. Ik kreeg later nog wel iets meer van mijn gehoor terug, maar het is niet duidelijk of dat door de injecties kwam.

Ik had heel veel app- en mailcontact met mensen die met me meeleefden. Dat deed me goed. Het was vervelend dat ik snel